

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **C.**, so sídlom v B., zastúpenej Advokátska kancelária A. so sídlom v B., proti odporkyňi **Mgr. A.**, bytom **D.**, o **zaplatenie 1.039,96 Eur a príslušenstva**, vedenej na Okresnom súde Martin sp. zn. 9 C 42/2012, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 22. mája 2013 sp. zn. 6 Co 436/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyňi nepriznáva právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom z 23. mája 2012 č.k. 9 C 42/2012-35 návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala zaplata sumy 1.039,96 Eur a príslušenstva na základe uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere medzi navrhovateľkou a odporkyňou zamietol. S prihliadnutím na povahu účastníkov a obsah zmluvy dospel k záveru, že išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka a na vec treba preto aplikovať tak všeobecnú úpravu danú ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ako i Smernicu Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej aj "Smernica"). Uviedol, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje všetky náležitosti v súlade s § 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere, neobsahuje ročnú percentuálnu mieru nákladov. V danom prípade išlo o štandardnú formulárovú spotrebiteľskú zmluvu, ktorá skutočnosť vedie spotrebiteľa k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby spotrebiteľ mohol vplývať na ich obsah. Dospel k záveru, že odporkyňi bol poskytnutý bezúročný úver bez poplatkov vo výške 995,82 Eur a keďže odporkyňa, ako tvrdí sama navrhovateľka, už uhradila

1.304,81 Eur návrh zamietol. Ďalej dospel k záveru, že medzi navrhovateľkou a odporkyňou nebola uzavretá poisťná zmluva. Podľa predloženej časti zmluvy poisťné je nepovinné, pričom odporkyňa s poistením nevyslovila súhlas. O náhrade trov konania rozhodol v súlade s § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie navrhovateľky Krajský súd v Žiline rozsudkom z 22. mája 2013 p. zn. 6 Co 436/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Mal za to, že úver poskytnutý odporkyňi je bezúročný a bez poplatkov. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úverov v znení účinnom do 31.7.2008 treba vykladať tak, že daná informácia musí byť spotrebiteľovi poskytnutá uvedením presného číselného údaj, aby mal účastník vstupujúci do právneho vzťahu prehľad o celkovej cene úveru. Túto povinnosť si nemôže poskytovateľ úveru splniť uvedením spôsobu výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, či odkazom na internetovú stránku. V konaní neboli predložené prílohy k zmluve, kde podľa odvolateľa bol údaj o RPMN obsiahnutý. Nesúhlasil s tvrdením navrhovateľky, že súd mal odstraňovať vady podania, keď zistil, že nepredložila všetky dôkazné materiály. Predloženie všetkých listinných dôkazov podporujúcich uplatnený nárok súvisí s procesnou zodpovednosťou účastníka, ktorý má záujem v spore uspieť. Ustanovenie § 43 ods. 1 O. s. p. nemožno vykladať tak, že súdu prislúcha povinnosť dohliadať na to, či účastník uplatňujúci alebo brániaci svoje právo predloží všetky dôkazy potrebné pre jeho úspech v spore. Ďalej uviedol, že pre platnú existenciu zmluvy o poistení sa vyžaduje písomná forma (§ 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Povinnosťou účastníka preto bolo preukázať, že dohoda o poistení bola skutočne uzavretá a že nie je len výsledkom „donútenia“ silnejšej zmluvnej strany. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala navrhovateľka dovolanie z dôvodu, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) a rozhodnutie odvolacieho súd spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Navrhla ho zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uviedla, že zmluva o úvere bola uzavretá v súlade s ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov a zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka. Nesúhlasila so záverom odvolacieho súdu, v zmysle ktorého nezistil, že by sa účastníci výslovne zmluvne dohodli, že ich vzťah sa bude spravovať Obchodným zákonníkom v zmysle § 262. Namietala, že táto

časť napadnutého rozsudku sa javí ako nepreskúmateľná. Podľa § 261 ods. 3 písm. d/ zákona č. 513/1991 Zb. III. časťou Obchodného zákonníka sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov aj záväzkové vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere. Zmluva o úvere patrí medzi tzv. absolútne obchody a ustanovenia Obchodného zákonníka sa použijú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkového vzťahu aj v prípade, ak žiadateľom o úver bude fyzická osoba nepodnikateľ. V súlade s § 273 Obchodného zákonníka časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky. Všeobecné obchodné podmienky poskytnutia úveru sú vytlačené na druhej strane zmluvy o revolvingovom úvere a tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Spolu s formulárom o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odporkyňa podpisom zmluvy o úvere potvrdila, že sa so zmluvou o úvere oboznámila, súhlasí s ňou a uzatvára ju v súlade so slobodou a vážnou vôľou. Svojim podpisom zobrala na vedomie, že Všeobecné obchodné podmienky vytlačené na rubovej strane tlačiva zmluvy a prílohy 1 – 3 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere. Podľa názoru navrhovateľa zmluva o revolvingovom úvere spĺňa všetky náležitosti uvedené v zákone č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere. V znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Priemerná ročná miera nákladov sa určuje podľa článku 5.4 Všeobecných obchodných podmienok, v zmysle ktorého je to sadzba, ktorá sa počíta na základe hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru podľa vzorca uvedeného v Sadzobníku poplatkov veriteľa, ktorý je súčasťou zmluvy o úvere. Vzorec na výpočet RPMN, štandardná miera RPMN a príklady výpočtu sú tiež zverejnené na internetovej stránke veriteľa. Odvolací súd a taktiež prvostupňový nesprávne vec právne posúdil, ak na poskytnutý úver aplikoval ustanovenie § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z., v zmysle ktorého dospel k záveru, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku ktorého navrhovateľke odoprel právo na zaplatenie poskytnutého úveru spolu s úrokom a poplatkami spojenými s jeho poskytnutím. Namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, pokiaľ tento založil svoje rozhodnutie na právnom závere súdu prvého stupňa ohľadom neplatnosti zmluvy o poistení. Poistenie úveru je nepovinné. Ak odporkyňa si neželala byť poistená, túto skutočnosť bola povinná vyznačiť na štvrtej strane Zmluvy o úvere v časti „Odmietnutie poistenia“. V opačnom prípade sa na ňu ustanovenia o poistení vzťahujú. Odporkyňa súhlasila s prístupím k poisteniu, nakoľko odmietnutie poistenia nevyznačila na vyhradenom mieste v zmluve. Navrhovateľka má preto za to, že poistná zmluva bola platne uzatvorená a to z dôvodu, že uzatvorením zmluvy o revolvingovom úvere došlo súčasne aj k uzavretiu zmluvy o poistení. Navrhovateľka tiež poukázala na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa o jeho veci rozhodlo podľa relevantnej právnej normy. Je toho názoru, že Krajský súd v Žiline svojim rozhodnutím zasiahol do základného práva navrhovateľa garantovaného Ústavou Slovenskej republiky práva na súdnu ochranu, lebo nesprávne posúdil prejednávajúcu vec.

Odporkyňa sa k dovolaniu navrhovateľky nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, aj to však nie v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Zmyslom dovolania je preskúmanie napadnutého rozhodnutia - v prípadoch stanovených zákonom - z hľadiska v zákone určených dovolacích dôvodov a dosiahnutie nápravy tam, kde rozhodnutie napadnuté dovolaním nemôže obstáť z aspektu opodstatnenosti v dovolaní uplatneného dovolacieho dôvodu. Dovolanie je v uvedenom zmysle zároveň procesný prostriedok (nástroj), ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby v prípadoch (a za podmienok) v zákone uvedených spochybnil (opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu) správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu väd alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia.

Mimoriadna povaha dovolania v rámci systému opravných prostriedkov sa prejavuje aj v tom, že účastník konania nemôže úspešne podať dovolanie z akéhokoľvek dôvodu, ale len z dôvodu uvedeného v zákone (z tzv. dovolacieho dôvodu). Občiansky súdny poriadok upravuje tri samostatné dovolacie dôvody. Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dovolanie

možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O. s. p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Treba dodať, že dovolací súd je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzuje podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Vzhľadom k tomu, že v prejednávanej veci sa nejedná o žiaden z uvedených prípadov, t. j. dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku dovolacieho súdu vo veci samej, nesmeruje ani proti rozsudku, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, nakoľko dovolací súd v tejto veci doposiaľ nerozhodoval, dovolanie nebolo podané ani proti potvrdzujúcemu rozsudku s vyslovením prípustnosti dovolania v jeho výroku, ani proti potvrdzujúcemu rozhodnutiu vo veci neplatnosti zmluvnej podmienky; dovolanie žalovaného nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa zaoberal aj otázkou, či sa v konaní na súde nižšieho stupňa nevyskytla niektorá z týchto väd, t. j. či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo prekážku už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania pred nesprávne obsadeným súdom. Pokiaľ ide o procesné

vady podľa § 237 O. s. p., ktoré navrhovateľka v dovolaní ani nenamietala, tieto v dovolacom konaní nevyšli najavo, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Navrhovateľka v dovolaní namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj keby tvrdenie dovolateľky bolo opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého

spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí ani právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Dovolaiteľka svoje dovolanie založila aj na § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., t. j. že rozhodnutie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Inou vadou konania (na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná) je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy v dovolacom konaní nevyšla najavo.

Rovnako ako je tomu pri námietke, že konanie je zaťažené tzv. inou vadou konania, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ani v prípade nesúhlasu s právnym posúdením veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) nejedná sa o dôvod prípustnosti dovolania.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že dovolaním vytýkané nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) nie je dôvodné a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia a ani vady konania uvedené v § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

Z obsahu spisu vyplýva, že podaním zo dňa 15. augusta 2013 oznámilo S., so sídlom v B. vstup podľa § 93 ods. 2 O. s. p. do konania Okresného súdu Martin sp. zn. 9 C 42/2012.

Podľa § 93 ods. 1, 2 O. s. p. ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Vedľajšie účastníctvo je formou spoločenstva účastníkov v občianskom súdnom konaní. Vedľajší účastník je osoba odlišná od účastníka samotného, ktorá sa zúčastňuje konania z dôvodu, že chce pomôcť zvíťaziť v spore niektorému z účastníkov (sporných strán). Zmyslom vedľajšieho účastníctva je „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov. Vedľajší účastník je motivovaný víťazstvom v spore toho účastníka, ku ktorému pristúpil. Táto motivácia je daná buď právnym záujmom vedľajšieho účastníka na takomto výsledku konania, o ktorý ide spravidla vtedy, ak rozhodnutím bude vo svojich dôsledkoch dotknuté jeho právne postavenie (práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva), alebo je v zmysle ustanovenia § 93 ods. 2 O. s. p. daná predmetom jeho činnosti, ktorým je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Z ustanovenia § 93 ods. 3 O. s. p. , podľa ktorého vedľajší účastník do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh, možno síce vyvodiť, že tretia osoba sa stáva vedľajším účastníkom v okamihu, keď dôjde súdu jej oznámenie, že vstupuje do konania na strane niektorého z účastníkov, jej vstup do konania nie je však prípustný v každom konaní. Vzhľadom na vyššie uvedený zmysel vedľajšieho účastníctva (pomôcť zvíťaziť v spore niektorému z účastníkov), treba ustanovenie § 93 ods. 3 O. s. p., pokiaľ ide o vznik účinkov vedľajšieho účastníctva, vykladať tak, že účinky vzniku vedľajšieho účastníctva môžu nastať len v takom konaní, v ktorom sa môže naplniť jeho obsah a účel. Takýmto konaním môže byť zásadne len sporové konanie. Pokiaľ ide o legitimáciu na podanie opravného a tiež mimoriadneho prostriedku (odvolanie, dovolanie) je vedľajší účastník legitimovaným subjektom na podanie odvolania, prípadne dovolania v prípadoch, ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom. Ak z právneho predpisu nevyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže vedľajší účastník podať odvolanie, resp. dovolanie len v prípadoch, ak ho zároveň podá hlavný účastník, prípadne s takýmto úkonom vyjadrí súhlas. Ak by hlavný účastník súhlas nevyjadril, prípadne ho odvolal, je potrebné situáciu posudzovať ako nesplnenie subjektívnej podmienky na podanie odvolania, resp. dovolania a posudzovať ho v zmysle § 218 ods. 1 písm. b/ O. s. p. (odvolanie bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený).

Z obsahu spisu je nesporné, že konanie vedené pred Okresným súdom Martin sp. zn. 9 C 42/92 spojené s odvolacím konaním Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 436/2012 sa stalo právoplatné dňa 15. júla 2013. S. preto nemohlo vstúpiť dňa 15. augusta 2008 do konania, ktoré sa stalo už právoplatným. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky na podanie S.O. neprihliadal.

Odporkyňa mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 4 veta prvá O. s. p. v spojení s § 224 ods. 2 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Odporkyňa však v dovolacom konaní nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O. s. p.), preto jej ich dovolací súd nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. februára 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová